

Hagen Hagensen (KF):

Lad os nu lige prøve på at få klaret de ting af. Jeg takker hr. Bernhard Baunsgaard for den oplysning, han gav, som vi har fra et samråd med statsministeren om, hvor lang tid tilbage man skal gå for at finde eksempler på, at der fra tingets side er vedtaget lovgivning, der var anderledes end den af regeringen ønskede ressortfordeling. I 1856 klarede man det med at skrive »vedkommande minister«, og i 1915 skulle der ved hver ny regerings tiltrædelse træffes afgørelse om, hvilken ressort det skulle høre under.

Men det, der er det væsentlige i denne sag, er jo, at her tilkendegiver en regering, at den ikke har ønsker om at få flyttet disse ting. Folketinget kan – det er korrekt – vedtage noget andet, men det rører ikke ved statsministerens ret og for den sags skyld pligt til at sørge for, at der er en ressortfordeling, der er i overensstemmelse med, hvad han måtte finde den rette. Der skal udløses en kongelig resolution, hvad enten den går på, at det skal overføres til en anden minister, eller det skal forblive hos den, hvor det er. I begge tilfælde skal der en kongelig resolution til. Det er op til statsministeren, og det skal vi nok ikke drøfte her, men dette ting skal være klar over, at hvis det søger at tage en principiel afgørelse, der skal sætte grundlovens § 14 ud af kraft, kan tinget ikke gøre det, for det er fæstnet i grundloven som et klart prærogativ for kongen at udøve gennem statsministeren.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan kun gentage, at der intet grundlovsstridigt er i, at folketinget vedtager, at dette skal høre fuldstændig under indenrigsministeriet, og at politiet udelukkende handler efter indkaldelse fra indenrigsministeren. Jeg finder det ikke rationelt eller særlig godt. Det er ikke mig, der er med til at skabe det flertal, men skabes dette flertal desuagtet, er det ikke grundlovsbrud. Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at vi ikke alene lever under et demokratisk system, men tilmed et parlamentarisk system. Statsministeren ved så, hvad følgen bliver for dette flertals vedkommende, hvis deres ønsker ikke opfyldes. Så stiller man et mistillidsvotum til statsministeren, hvilket man også kan gøre.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg tror, hr. Bernhard Baunsgaard foregriber begivenhedernes gang. Nu skal vi drøfte dette lovforslag, og det overlades til statsministeren med de beføjelser, han har i henhold til grundloven, at finde ud af resten. Der er dog en ting, der skal siges: tinget kan vedtage, hvad det vil, men det er helt klart i statsministerens hånd når som helst at ville overføre det før eller senere til noget andet. Jeg henviser i denne forbindelse til Max Sørensen: »Statsforfatningsret«, side 126, hvor det hedder:

»En minister kan have ledelsen af flere ministerier, og omvendt kan et enkelt ministeriums sagsområde deles mellem flere ministre.«

Det er helt op til statsministeren.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil også gøre hr. Hagen Hagensen opmærksom på, at det er anden gang i dette århundrede, vi har en konservativ statsminister. Den forrige konservative statsminister blev afsat og parlamentarismen gennemført. Jeg håber ikke, den nuværende konservative statsminister lægger op til at modsætte sig et ønske hos folketinget, for så afskaffer vi atter parlamentarismen, og det kan vel ikke være meningen.

Bjørn Elmquist (V):

Den diskussion kommer jeg også ind på i mit indlæg, men jeg skal ikke starte med den, men med at slå fast, at vi i venstre kan stemme for de ændringsforslag, som er fremsat af justitsministeren, og at vi vil stemme imod stort set alle de andre. Vi er godt tilfredse med de ændringsforslag, som er stillet af justitsministeren om familiesammenføringer, og om, at man skal lægge vægt på ved spørgsmål om udvisning af kriminelle udlændinge den konkret idømte straf i stedet for den generelle strafferamme. Vi er tilfredse med ændringen af spørgsmålet om, hvornår frihedsberøvelse skal bringes for en dommer, 3 gange 24 timer, og endelig er vi tilfredse med ændringsforslaget, som indfører domstolsprøvelse af en række administrative afgørelser. Vi mener, at Danmark hermed får opfyldt de